

Biz miydik?

Mehmet Akif DAMAR *

Bir yaşamın acı ve mücadele döneminde dünyaya gelmiş birinin hikâyesidir benim hikâyem.

Doğduğum zaman ne ülkemi tanıyordum ne de toprağının kokusunu biliyordum. Ailem zalimlerin zulmünden kurtulmak için ülkelerini terk etmek zorunda kalmışlardı.

Ben toprağın, havanın, yağmurun ve çığlıkların çocuğu olarak doğdum. Gözümü ilk açtığımda ölümü görmüştüm diğer bebeklere nazaran.

Annem kendini ölüme siper etmişti baharı görebilmem, çiçeklere dokunabilmem için. Bana o şans vermişti, yalnız bırakarak beni. Öksüz bir bebek olarak 5 yaşındaki abimin mesuliyetine bırakılmıştım.

Biz yola çıktığımız da kuzenlerim Nisa, Naime, Ahmed ile kocaman bir aileydik. Büyüdükçe ve zaman akıp gittikçe hepsini ben öldürüyormuşum gibi annemden sonra dedem arkasından nenemi kaybetmiştim. Öyle bir durumdaydık ki onları sadece bir kayanın dibine defnedebilmiştik. Ne mezar taşları vardı ne de onlara ait kabirleri.

Yıllar su gibi akıp geçmekteydi. Birgece mağaranın birinde dinlemek için mola vermiştik. Ay şansı ile etrafı aydınlatırken aniden teröristlerin baskını ile ne yapacağımızı anlayamamıştık. Kaçışırken halamla göz göze gelmiştik. 'Ahmedim'dediğini duymuştum sadece. Oğlunu teröristlerin elinden alabilmek için mücadeleye girmişti ki karanlığın içinden yıldızı anımsatan bir ışığın çıkıp halamla buluşmasıyla son bulmuştu mücadelesi. Başından yüzüne doğru kanlar akarken oğlunun götürülüşünü izleyerek toprağa düşmüştü. Biz hiçbir şey yapamamış, kaçmakla yetinmiştik. Nereye gideceğimi-

zi bilememiştikne ülkemize dönebiliyorduk ne de saldırıya uğradığımız yerde kalabiliyorduk. O kadar çok korkmuştuk ki halamı gömmeye dahi fırsat bulamayıp yola koyulmuştuk.

İlk kez gözlerimin önünde bir insanın öldüğüne şahit olmuştum. Unutmadığım ve beni derinden yaralayan olay ise onun gözlerinde ki çaresizliği görmem, kanlı gözyaşlarının toprağa düşmesiyle yavaş yavaş son nefesini vermesiydi. Hayat bir çocuğa gösterebileceği en korkunç olayı yaşatmıştı. Olaydan sonra günlerce yürümüştük.

Açlıktan o kadar çok yorulmuştum ki bir şey yiyemez ve içemez olmuştum. Korkuyordum, sessizce ağlıyordum ve altımı ıslatır olmuştum.

Yolculuğumuz esnasında terk edilmiş tanklar ve mevzi alanları bulmuştuk. Artık bizi evimizden eden, terk edilmiş tankların içi ve mevzi alanları olmuştu yeni evimiz. Geceleri rüzgârın etkisiyle tankların içi uğuldamaya, sertleşen rüzgârın etkisiyle tankın içi çığlıklar atan insanların sesiyle dolup taşıyordu.

Öyle bir şey ki tankın içinde ve mevzi alanın da yaşamak her gün silahların ve bombaların sesiyle uyanmak gibidir. Hatta sığınacak eviniz yoksa üzerinize yağın yağmur cehennem ateşi gibi acı verici, örttüğünüz yorganlar ise o acıyı çektirten alev gibi gelir insana.

Bunca acılar içerisinde, yaşanan katliamlarla kocaman ailemden abim ve babam kalmıştı yanı başımda. Etrafta ki silah ve bomba sesinin yerini ardı kesilmez sela sesi almıştı.

Bir gün, gecenin karanlığın da bir karartı görmüştüm. Sırtı dönük bir adam, hayatın vermiş olduğu yük ve çaresizlik ile kafasını gökyüzüne çevirmiş yıldızları izleyerek ağlıyordu. Yanına gittiğim de dönüp bana bakmıştı. O bakışının ardından öyle bir çığlık atmıştı ki karanlığın deminde ansızın uyanmıştım rüyamdan. İlk defa farklı hissediyordum, farklı his-

setmeme neden olan şeyi kısa sürede fark etmişim çünkü altımı ıslatmışım. O kadar çok utanmışım ki elimde kalan son kıyafetlerden birini çıkarıp atmam gerekecekti, babam ve abim beni görmesinler diye.

Sessizce kalkıp dışarıda üzerimi değiştirdikten sonra ellerimle toprağı kazmaya başlamışım. Kirlettiğim kıyafetlerimi toprağı gömüp üstümü örterken anladım ki toprak birçok şeyin üstünü örtmekte işe yarıyormuş. Medeniyetlerin üstünü örttüğü gibi ayıpların üstünü de örtmekte güçlü bir yönü varmış.

Yolculuk hepimizi perişan etmişti. Onca zaman sonra bir ülkenin sınırını görür olmuştuk. Oraya doğru yola koyulmuştuk ki ailemi elimden alan zalimler biz ve bizim gibi oraya varmak isteyen binlerce kişiye ateş açmıştı. Bizleri avlar gibi öldürmüşlerdi.

Babam iri cüsseli ve güçlü bir adamdı. Ateş açılmaya başladığı zaman üzerimize kapa-narak korkmayın kurtulduk artık, sesimizi duyanlar oldu. Bizi bu ateşin içinden çıkartacaklar dedikten sonra üstümüzde uyuyakaldı.

Bir süre sonra her taraf sessizleşmişti. Genci, yaşlısı, bebeklisi herkes katliama uğramıştı. Etrafta kan renginin karıştığı kırmızı bir toz bulutu dönüp duruyordu. Tıpkı ölümü, acıyı, masumiyeti anlatır gibi sağa-sola, aşağı-yukarı hareket edip duruyordu. Bir süre sonra toz bulutu da sessiz bir ninni gibi kaybolup gitmişti.

Abim ve ben olaylardan sonra uzun bir süre babamı izlemiştik, ne zaman uyanacak diye ama hiç uyanmamıştı. O da annem gibi bizi kurtarmak için kendini feda etmişti. Onsuz yola koyulmuştuk. Sınıra vardığımız da birkaç askerle karşılaştık. Öyle yorulmuştuk ki ellerimizi kaldırmaya dahi gücümüz kalmamıştı.

Ağlayarak isyan etmişim, Haykırmış-tım. "Biz miydik bunları yaşamak isteyen? Biz miydik ailemizin ölümüne şahit olmak isteyen? Eğer biz değilsek

kimdi o zaman bize bunları yaşatmak isteyen?" ta ki önümüze çıkan askerler silahlarını indirip bize sarılıp artık her şey bitti, Türk milletinin himayesindesiniz diyene kadar ağlamaya devam etmiştik.

Öyle bir sarılmıştık ki askerlere sanki kaybettiğim aileme tekrar kavuşmuşum. Kendimizi toparladıktan bir süre sonra sınırdan geçirilip sağlık kontrolleri yapıldı.

Uzun yıllar sonra hayatımda tatmadığım yemekleri tatmışım ve kırmızı rengin hatırlattığı kan ve ölüm yerini tatlı elmaya bırakmıştı, bir çocuk için.

Kendime şu soruyu sormuştum 'Acaba bize bu acıyı yaşatanlar içinde kan bu kadar tatlı mıydı ki bizi katletmekten bu kadar zevk almışlardı.'

Okula başladığım da 10 yaşına basmışım. Geçirmiş olduğumuz zor zamanlardan sonra Türkiye'deki yaşama çabuk uyum sağlamışım ama abim sağlamamıştı. Benim güvende olduğumu gördükten 3 yıl sonra Gazze'ye geri döndü. Zor ayrılmamıza rağmen gitmesine izin vermişim.

Birçok bahar görüp, çiçeklere dokunmama rağmen ondan bir daha haber alamamışım. 30 yaşına girmişim. Aydın'ın Güllübahçe ilçesin de yaşayan sıradan bir insandım.

Yazmış olduğum "OLMAYAN ANILARIM" adlı eserle insan yaşamının hayatın da olmayan anılarla beraber ruhsal bozukluklara değindiğinden dolayı Nobel edebiyat ödülü almaya layık görülmüştü.

Büyük bir heyecanla hazırlığa başlamıştık. Tam yola koyulmak üzereyken asistanımın önemli bir toplantıyı hatırlamasıyla 4 gün sonra gitmeye karar verdim. Asistanım Leyla'yı hazırlıklar boşa gitmesin diye erken gönderdim.

Ben ödülün verileceği gün yola çıkabilmişim. İsveç'e indiğim de ödül töreni çoktan başlamıştı. Tören de asistanımla buluştuğumda, yanında tanıdık bir sima

görmüştüm. Önce anlam verememiştim fakat tokalaştığımız zaman elinin üzerindeki 2 kursun izi bana her şeyi anlatmıştı.

Leyla erken gittiği töreni fırsat bilip, benim arayıp bulamadığım abimi bana getirmişti. Bizi bizden ayıran savaşa karşı yıllar sonra tekrar bir olmuştuk.

Hasret giderirken anons yapıldı ve çağrı şu şekildeydi. ' Yazmış olduğu eserle dünyayı yerinden sarsan, kitabın giriş kısmında belirtmiş olduğu "Yaşım ufaktı ama geride bıraktığım izler daima büyüktü çünkü ayağım da babamın ayakkabısı vardı." cümle

siyle 'OLMAYAN ANILARIM' adlı kitabın yazarı El Araf RAŞİDİ' yi ödülünü almak için kürsüye davet ediyorum'.

Ödülümü teslim alırken konuşmamı, bize sahip çıkan, destek veren Türk milletine teşekkür ederek sonlandırdım.

*Mehmet Akif DAMAR/ Adnan Menderes Üniversitesi İletişim Fakültesi Halkla İlişkiler ve Reklamcılık Bölümü, Lisans Öğrencisi,

**Yeni Fikir Stratejik Araştırmaları Derneği (Yeni Fikir SAM)'ın T.C. İçişleri Bakanlığı Dernekler Dairesi Başkanlığı'nın PRODES dahilinde Türkiye Kızılay Derneği Aydın Şube Başkanlığı ve Adnan Menderes Üniversitesi ortaklığında yapılan "Göçmen Sorununa Genç Bakış" İsimli yarışmada hikaye dalında 8. olan eser.

Were we?

It is a story of someone who came to earth in a time of pain and struggle, it is my story.

When I was born I neither knew my country nor the smell of its land. My family had to leave their country to get rid of the tyranny's persecution.

I was born as a child of earth, air, rain and screams. When I first opened the eye, I saw death compared to other babies.

My mommy used herself as a shield to death so that I can see the spring and for touching the flowers. She gave me that chance, by leaving me alone. As an orphan baby, I was left to the responsibility of my 5 year old elder brother.

We were a big family with my cousins Nisa, Naime, Ahmed, whom we went on the road with. As I grew up and time passed I lost my grandfather and my grandma after my mother as if I was the one killing them. We were in such a situation that we could only bury them beside a rock. They did not have grave stones, and they didn't have tombs that belonged to them.

Years slipped by. One night we had a break to listen in one of the caves. When the moon was illuminating the surrounding with glory, we suddenly could not figure out what to do with the terrorists' raids. While running me and my aunt caught each other eye. I just heard her say 'my Ahmad'. She struggled to get his son out of the hands of the terrorists, but her struggle ended with a light reminiscent of the star that had came out of the darkness. As the blood flowed from her head to her face, she watched them taking her son and while watching she fell to the ground. We could not do anything, we only managed to flee. We had no idea where we were going, nor could we return to our country, nor could we remain in the place where we were attacked. We were so afraid that we could not find a chance to bury my aunt and set out.

For the first time I witnessed the death of a person in front of my eyes. The thing that I did not forget and deeply hurt me was that I could see the desperation in her eyes, her bloody tears falling to the ground and slowly giving her last breath. Life showed the most horrible thing that a child could see. We walked for days after the event.

I was so tired of hunger that I could not eat and drink anything. I was scared, I was crying quietly and I was wetting my clothes.

During our journey we found abandoned tanks and the site. Now these abandoned tanks interior and the site that caused them to abandon their homes have become our new home. By the effect of the winds at night, the tanks were filled with the voice of the people screaming inside the tank with the effect of the hardening wind. Living in the inside of the tank and in the site was something of a kind it was like waking up with the sound of guns and bombs. And if you do not have a house to shelter, the rain that falls on you will be as painful as the fire of hell, while the quilts you are covering with will be like a flame that makes you suffer.

In this much painful situation, my brother and my father were the only ones remained from my big family from the massacres. The sound of 'sela' (which is a beautiful call on) replaced the sounds of the weapons and bombs.

One day, I saw a silhouette in the darkness of the night. A man who was facing back was crying while watching with the burdens and desperation that life had given. When I went to him he turned and looked at me. He had screamed like after that gaze that I suddenly woke up in the darkness of my dream. I felt different for the first time, I soon realized what caused me to feel different because I wet my clothes. I was so embarrassed that I had to take off one of the last clothes I had left, so that my father and my brother would not see me.

I started digging the earth with my hands after I got up quietly and changed my clothes outside. I buried my clothes on the ground and covered it, so I realized that the earth works well for covering many things. It has a strong aspect covering the shame as well as the covering up the civilizations.

The journey made us all miserable. After a long time, we had seen the border of a country. We were on the way to the tyrants who had taken my family away from us and opened fire on thousands of people who wanted to arrive there like we did. They killed us like prey.

My father was a bulky and powerful man. When the fire began to open, we were no longer afraid and hit the dirt, there are people who have heard our voices. After they said that they would get us out of this fire, they slept now.

After a while, all sides were silent. Everyone, old, old, baby, was slaughtered. A cloud of red dust mixed with blood moves back and forth. It was moving right-left, up-and-down, just like describing death, pain and innocence. After a while the dust cloud disappeared like a silent lullaby.

My brother and I watched our father for a long time after the events, to see when he will wake up but he never woke up. He also sacrificed himself to save us like my mother. We set out without him. We met with a few soldiers when we came to the border. We were so tired that we did not have the power to lift our hands.

I rebelled by crying, I shouted out. "Were we who wanted to live these things? Were we the ones who wanted to witness the death of our family? If we were not the ones, then who wanted us to go through all this?" we continued to cry until the soldiers who left the weapons and hugged us and said, now everything is over, you are under the auspices of the Turkish nation.

I had hugged the soldiers like I was reunited with my family that I have lost. After coming to ourselves, after a while, we were passed from the border and health checks were made.

After many years I had tasted the food I had not tasted in my life and the red color that reminded me of the blood and death replaced its place for the sweet apple for a child.

I asked myself this question: 'Was blood so sweet for those who gave us this pain, that they had enjoyed it so much as slaughtering us?'

When I started the school I was 10 years old. After the hard times we had passed, I quickly adapted the life in Turkey, but my brother could not. He returned to Gaza after 3 years when he saw that I was safe. I had let him go even though it was hard for us.

I have seen many springs and have touched many flowers but have never heard from him again. I was 30 years old. I am an ordinary person living in the Güllübahçe county of Aydın.

The "MY MISSING MEMORIES" that I wrote was deemed worthy of receiving the Nobel Prize for literature because it mentions the missing memories in human life together with mental disorders.

We were getting ready with great enthusiasm. While we were about to go, my assistant remembered that there was an important meeting so I decided to go after 4 days. I sent my assistant Leyla early so that the preparations would not be wasted.

I was on my way, the day I was awarded. The award ceremony has already begun when I landed in Sweden. When I met my assistant at the ceremony, I saw a familiar face. At first I could not make sense, but when we shook hands, the 2 bullet marks on his hand explained everything.

Leyla had the opportunity to go to the ceremony early and found my brother, whom I could not find, and had brought him to me. Many years after the war that separated us from each other, we get together once again.

The announcement was made while we were fulfilling our longing and the call was like this. 'The writer of the book' MY MISSING MEMORIES 'who shook the world deep; by the sentence mentioned in the introduction part " I was young but the

traces I left behind were always big because I had my father's shoe in my foot", El Araf RASIDI is invited to receive the award.

While receiving my award I ended my speech by thanking the Turkish nation who protected us and supported us.

WAREN ES WIR?

Es war meine Geschichte, eine Phase indem ich geboren wurde. In dieser Geschichte werden die Grausamkeiten und Leiden des Krieges, dargestellt. Als ich geboren wurde, wusste ich noch den Geruch der Erde, weder mein Land. Meine Familie war gezwungen, um von der Verfolgung und Unterdrückern zu entkommen ihr Land zu verlassen. Ich war aus diese Erde, Regen und Luft geboren, ich war ihr Geschrei. Als ich meine Augen zum ersten Mal öffnete, sah ich den ersten Tod im Vergleich zu anderen Babys. Meine Mutter hatte sich für mich gegen Tod selbst abgeschirmt damit ich den Frühling sehen und die Blumen berühren konnte.

Sie hatte mir diese Möglichkeit gegeben indem sie mich allein lies. Man verließ mich als ein Waise Baby auf die Haftung meines 5-jährigen Bruder. Vor der Reise waren wir mit unseren Cousins Nisa, Naime und Ahmed eine große Familie. Die Zeit ging ständig weiter und ich wurde erwachsener. In der Zeit verlor ich nach meiner Mutter die Großvater und dann die Oma. Es kam mir vor als wäre das alles meiner schuld. Wir waren nicht mehr in der Lage sie ordentlich zu begraben. Sie wurden einfach unter einem Felsen begraben. Sie noch ein Grabstein weder noch einen eigene Grab.

Die Zeit verging so schnell. Wir hatten einer Nacht in der Höhle zum Erholung einer rast gegeben. Als der Mond die Gegend beleuchtete haben wir nicht geahnt dass sich Terroristen auf uns angreifen können. Als wir entfliehen wollten kamen wir mit meinem Tante Auge in Auge. Nur Ahmet habe ich hören können. Um

ihre Sohn in den Händen der Terroristen zu befreien begann sie zu Kämpfen. Sie fiel zur Erde und war an Kopf blutig verletzt. Der Sohn wurde vor ihren Augen weggenommen. Wir konnten dagegen nichts tun und haben uns nur weggeschlichen. Wir konnten nicht hier bleiben oder bleiben.

Wir wussten jetzt nicht was wir machen sollten.

Ich bekam so einen großen angst dass ich sogar meine Tante nicht begraben konnte. Zum ersten Mal starb jemand vor meinen Augen.

Ich kann diese Ereignisse nicht vergessen, als sie vor mir starb. Ich konnte in ihren tränenden Augen die Verzweiflung noch sehen. So eine schlimme Szene für einen Kind leben zu lassen war das schlimmste in der Welt. Wir gingen nach dem Ereignis tagelang weiter. Wir wurden so müde durch Hunger, das ich später nichts mehr essen und trinken konnte.

Ich hatte immer Angst und weinte ständig. Ich fing auch an in die Hose zu machen. Während unserer Reise, fanden wir die verlassenen Panzer und Positionsbereiche. Jetzt, nach uns von unserem Haus, in den verlassenen Panzer und lokalen Bereichen war es in unserem neuen Zuhause. In der Nacht kamen aus dem Innenseite des Panzers Geräuschen als waren es Schreien von Menschen. Es ist so eine Sache, als würde man auf einem Panzer übernachten und jeden Tag mit Waffen und Bomben Explosionen Aufwachen.

Wenn sie noch zu dem kein Haus hatten,

wäre das Regen für sie eine Decke aus Flamme. Nach so einem großen Massenmord waren aus meiner großen Familie nur noch Vater und der Bruder übrig geblieben.

Aus den Moscheen kam ununterbrochen der Sela Gesang anstatt Bombenanschlage. Einmal sah ich in der Nacht etwas Dunkles. Ein weinender Mann war mit dem Rücken Gewand beobachtete mit Verzweiflung die Sterne am Himmel.

Als ich zu ging sah er mich an. Er hatte mich mir so einen starken Blick geworfen, dass ich plötzlich aus der Dunkelheit meines Traum erwachte.

Zum ersten Mal fühlte ich mich anders. Ich habe die Ursache in kürzeste Zeit erkannt.

Ich hatte mich so geschämt, das ich mir die nassen Kleider entfernen musste damit es mein Bruder und der Vater nicht sehen können. Nach dem ich mich umgezogen hatte, begann ich mit Händen den Boden zu auszugraben. Ich begrub meine Verschmutzen Kleider in den Boden. Der Boden war ideal zum Abdecken für mehrere Dinge geeignet. So wie sie die Zivilisationen bedeckt, bedeckte sie auch die Beschämung.

Die Reise hatte uns alle fertig gemacht. Nach all dieser Zeit konnten wir nun die Grenze eines Landes sehen. Wir waren auf dem Weg dort hinzugehen, aber auf einmal eröffneten sie Feuer auf uns von Tausenden Richtungen. Wie auf einem Jagt wurden wir getötet.

Mein Vater war ein starker Mann. Als sie gegen uns feuerten machte er sich selbst als Schutz und sagte ihnen „keine Angst, wir sind gerettet, man hat uns gehört, sie werden uns aus diesen Feuern retten“ sagte er und schlief ein. Nach einer Zeit wurde überall still. Die Jungen, die alten, die Babys, alle wurden gemordet. Ein Blutfarbiger Wolkenstaub umkreist umher.

So wie der Tod, als würde sie den Schmerz und die Unschuld erzählen würde. Nach einer Weile verschwand alles wie eine Staubwolke in einem schweisgsamen Wiegenlied. Mein Bruder und ich haben danach auf die erwachen meinem Vaters erwartet aber es geschah nie. Auch er hatte sich für uns geopfert wie meiner Mutter. Wir hatten uns ohne ihn auf dem Weg gemacht.

Als wir die Grenze erreicht hatten sahen wir nur wenige Soldaten.

Wir waren so erschöpft gewesen das sich die arme nicht mehr bewegten. Ich schrie vor Empörung und weinte. „Waren es, die so was erleben wollen?“

Wollten wir es dass unsere Eltern vor unsgetötet werden.

Wenn es nicht wir sind, wer waren sie“? Wir hatten solange geweint bis sich die türkischen Soldaten gesagt hatten dass wir nun unter Sicherheit der Türkischen Nation sind. Wir hatten uns an die türkischen Soldaten so geklammert als wären sie unsere Eltern. Wir kamen nach der Grenze durch eine Gesundheitskontrolle. Nach vielen Jahren konnte ich wieder richtig verschieden essen. Den Blut farbigen roten Apfel ließ er für ein anderes Kind zurück. Ich stellte mir die Frage: „Könnte das Blut für sie so süß sein, einen Mord zu begehen kann es ihnen so eine Freude gebracht haben“.

Als ich mit der Schule begann war ich noch 10 Jahre alt.

Nach den schwierigen Zeiten haben ich schnell auf das Leben in der Türkei anpassen können aber mein Bruder konnte es nicht. Als er sah dass ich in Sicherheit war ging er nach drei Jahren wieder nach Palästina zurück.

Obwohl es schwer war uns zu trennen hatte ihn gehen lassen.

Ich sah viele Frühlinge und berührte viele Blumen aber ich hörte nie von ihm. Ich war schon 30 Jahre alt geworden. Ich war wie ein gewöhnlicher Einwohner

von Güllübahçe Kreis Aydın geworden. Ich habe geschrieben „OHNE ERINNERUNGEN“ Meine Arbeit aus dem Leben von Menschen mit psychischen Störungen sich bezieht, wurde ich mit den Nobelpreis für Literatur ausgezeichnet. Mit einer großen Begeisterung hatten wir Vorbereitungen getroffen. Als wir uns auf dem Weg machen wollten erinnerte mein Assistent über einer vier Tägigen Sitzung. Ich hatte deswegen Mein Assistent, Leyla schon früher, für die Vorbereitungen voraus geschickt. Ich konnte erst am Tag der Auszeichnung kommen. Als ich nach Schweiz ankam war das Programm schon begonnen. Als ich mit meiner Assistentin bei der Zeremonie traf, sah ich als nächstes ein vertrautes Gesicht. Zuerst konnte ich ihn nicht erkennen aber als wir uns die Hände gegeben hatten, sah ich auf dem die Einschussspuren die mir alles erzählte. Leyla nutzte die Gelegenheit, früh in der Zeremonie zu sein, mein Bruder dort zu finden. All die Jahre hatte uns der Krieg getrennt, nun waren wir wieder zusammen. Nach so einem großen Sehnsucht, kam auf einmal einen Ausruf. Mit der Werk „Ohne Erinnerungen“ die er Geschrieben hat, erschütterte er die ganze Welt, in der Einleitung seines Buchs wurde erwähnt „Mein Alter war klein, aber die Spuren die ich hinterlassen hatte waren groß, weil ich die von meiner Vater waren“. „Somit möchte bitte ich den Autor dieses Buch ElAraf RAŞİDİ um seine Auszeichnung zu nehmen auf die Bühne zu kommen“. Bei der Preisverleihung bedankte ich mich vor allem an die türkische Nation und beendete meine Rede.

هل كنا نحن

حكايتي هي حكاية شخص اتى الى هذه الدنيا في تلك المرحلة الصعبة والقاسية من مراحل الحياة عندما ولدت لم اكن اعرف وطني ولا حتى رائحة ترابه فعائلتي تركت وطنها خوفا من بطش الظالمين فانا هو ذلك الطفل الذي ولد على صوت الصراخ ولد على تراب هذا الوطن وهوانه فانا لما عينايا لأول مرة رايت الموت بخلاف الرضع الاخرين فامي ضحت بنفسها للموت لكي ارى انا الربيع والمس الورود فقد منحنتي هذه الفرصة وتركتني وحيدا تركت طفلا يتيمًا في سن الخامسة لكن على مسؤولية اختي كنا عائلة واحدة انا وابن خالتي نسا ونعيمة وخالد فعندما كبرنا مر الزمن معنا وكانني انا القاتل لهم فقدت مجددا جدتي وجدتي كنا في وضع مزري حتى اننا لم نستطع تأمين قبر لهم يلبق بهم وبمقامهم فقد قمنا بدفنههم بالقرب من صخرة فقط

مرت السنوات بسرعة ودات ليلة دخلنا الى احد المغارات لكي نستريح وفجأة وعلى ضوء القمر اقتحم الارهابيون المكان الذي نوجد فيه فلم نعد نعرف مالمعمل وبينما نحن نحاول الفرار من بين ايديهم نظرت الى خالتي ولم نسمع منها سوى كلمة احمد فقد كان الارهابيون يحاولون اخذ ابنها من بين يديها

فكان ختام نضالها ذلك نجمة خرجت منالظلام ميرزة ضوءها وانتهت بلقائها مع خالتي فقد كانت تتعقب اثار اخدهم لابنها وهي ملقاة على الارض والدم يتدفق من راسها لم نستكع فعل شيء سوى الهروب لكن الى اين فلايمكننا العودة الى موكلنا ولا الى المكان الذي تعرضنا فيه للهجوم فقد كنا خائفين جدا حتى انه لم تتسنى لنا للفرصة حتى لدفن خالتي بل سلطنا الطريق على الفور

فقد كانت اول مرة اشاهد فيها موت شخص ما امام اعيني فالشيء الذي المنى وبشدة من داخل اعماقي هو ذلك العجز الذي رايته في اعينها ودموعها الدامية التي سقكت ببطئ على الارض وهي تلفظ اخر انفاسها فهذا اقطع حدث يمكن ان تربه الحياة لطفل بعد الحادث ذلك مشينا لعدة ايام تعبنا كثيرا من شدة الجوع فقد كنت خائفا ودائم البكاء حتى انني كنت اتبول بشكل لا ارادي على نفسي

خلال رحلتنا وجدنا دبابات مهجورة ومناطق كذلك فاصبحت الدبابات المهجورة وطننا الذي تركناه وفي الليل وتحت تاثير الرياح كانت الدبابات تحمل اصواتا تشبه صراخ الناس وعويلهم فقد كان هذا يشبه الاستيقاظ على البنادق والقنابل حتى وان لم يكن بيت يحمينا فالامطار التي كانت تهطل تشبه في المها نار جهنم حتى اللحاف الذي كنا نتغطى به يصبح مثل اللهب

ففي وسط ذلك الالم وتلك المذبحة لم ستبقى لي من عائلتي سوى ابي واخي في يوم من الايام وسط الظلام الحالك كان رجل يبكي كديرا ظهره حاملا لكل معاني الياس والالم الذي قدمته له الحياة ناظرا الى النجوم فصرخته تلك جعلتني اقفز مستيقظا من حلمي فقد كانت اول مرة احس فيها بذلك الشيء المختلف حتى انني تبولت على نفسي من شدة الخوف مجددا خجلت كثيرا فلم تعد لدي المزيد من الثياب فكان يجب علي خلعهما وبسرعة لكي لايراني اخي وابي نهضت وبعدها لكي اغيرها بعد ذلك بدات بحفر التربة بيدي لدفن الثياب المتسخة حينها فهمت قيمة التراب في الدور الذي يلعبه لتغطية

كل تلك المساوي التي يقتربها بني ادم ذلك العار والعيوب كل ذلك

جعل السفر منا مثل البؤساء فيبعد مرور زمن طويل استطعنا اخيرا رؤية حدود بلاد فانطلقنا متتبعين ذلك الطريق لاولئك الخونة والظالمين الذين اخدوا منا وطننا وعائلتنا فقد قاموا بقتلنا كاننا حيوانات صيد

فوالدي الذي كان رجلا قويا ضخم البنية كان يحمينا عندما بدوا اطلاق النار علينا وذلك بتغطيته لنا قائلا لنا لا تخافوا فقد نجونا فبعد ان ظننا انهم سيخرجوننا من تحت جسد ابي اللي انه وبعد مرور فترة من الوقت وعند هدوء الوضع كنا قد تعرضنا الى مجزرة ذهب ضحيتها الشيوخ والاطفال فقد كانت هناك سحابة من الدم الاحمر تحيط بكل ما حولنا لكنها اختفت بعد ذلك

بعد حدوث كل تلك الاوضاع انتظرنا استيقاظ ابي لكنه لم يفعل ذلك فهو كذلك ضحى مثله مثل امي من اجل حياتنا اكملنا الطريق من دونه وعند وصولنا الى الحدود واجهنا عددا من الجنود كنا متعبين لدرجة انه لم تكن لدينا القوة حتى لرفع ايدينا

فبكتب تمردا من مواقع لنا وصرخت قائلا *هل كنا نحن من اراد العيش هكذا هل كنا نحن من اردنا ان نكون شاهدين على موت عائلتنا فان لم تكن نحن فمن اراد ارادنا ان نعيش هكذا فالجنود الذين واجهونا وضعوا اسلحتهم وقاموا بعناقنا مخبرينا ان كل شيء قد انتهى فانتم في حماية الشعب التركي بعد قولهم ذلك لنا واصلنا البكاء فرحا عانقناهم كاننا التقينا بعائلتنا التي فقدناها

بعد ارتياحنا قليلا مررنا عبر الحدود حيث اجررت لنا الفحوص الطبية اللازمة

فبعد سنوات عديدة استطعت تذوق طعام لم اتذوقه من قبل واللون الاحمر الذي كان يشير الى الدم والقتل اصبح يرمز للتفاح الاحمر لطفل

سالت نفسي عجا هل كان طعم الدم حلوا لاولئك الذين عانينا بسببهم هل كانوا يحسون بالمتعة عند قتلهم لنا ام ماذا عندما بدات المدرسة كان سني انذاك العشر سنواتفبعد الاوقات الصعبة التي عشناها تكيفت بسرعة هنا في تركيا لكن اخي على عكسي تماما فبعدما احس بانني في مامن الان عاد الى غزة بعد ثلاث سنوات فرغم فراقنا الذي كان صعبا الا انني سمخت لبح بالذهاب

فبعد مرور العديد من فصول الربيع ولمسي للكثير من الورود فاني لم اسمع عنه اي خبر بالمرّة اصبح عمري الان ثلاثين سنة فقد اصبحت انسانا عاديا اسكن في مقاطعة كلوباهتشي التابعة لمدينة ايدن

وبكاتية لعمل ادبي كان تحت عنوان **ذكرياتي الغير موجودة** الذي اخذ من حياة الناس وعيشهم لكل تلك الاضطرابات النفسية خلال الحرب فقد استطاع هذا العمل الحصول على جائزة نوبل للاداب

بدانا الاستعداد بحماس كبير للحفل فعندما تبقى القليل على موعد سفرني اخبرتني مساعدتي بوجود اجتماع لي لذلك قمت بتأجيل السفر لبع اربعة ايام قمت انذاك بارسالها هي لكي لاتذهب كل الاستعدادات هباءا

اما انا فاستطعت السفر في نفس لبيوم الذي كنت ساستلم فيه الجائزة فعند وصولي الى النرويج كانت حفلة توزيع الجوائز قد بدات فعندما التقيت بمساعدتي في الحفل كان بجانبها شخص ذو وجه مالوف في بادئ الامر لم اعر الموضوع اهتماما لكنه وعند مصافحته لي ورايت اثر الرصاص على يده اتضح لي كل شيء

فعند ذهاب ليلى في وقت مبكر لحضور الحفل وجدت
 الفرصة في ايجاد اخي وجلبه الى هنا فقد بحتت عنه في
 السابق كثيرا لكنني لم اجده
 فبعد الحرب التي قامت بالعادنا عن بعضنا البعض اجتمعنا
 مرة اخرى وبعد سنوات وبينما كنا نطرد الشوق الذي تركته
 السنوات فينا جاء الاعلان على النحو التالي * العمل الذي
 كتب والذي هز جميع انحاء العالم فقد كانت في مقدمته هذه
 الجملة
 ** كنت صغيرا لكن الاثار التي تركتها ورائي التي تركتها
 ورائي كانت كبيرة بالاضافة الى قدمي كان هناك ايضا حذاء
 ابني
 ** كان هذا الكتاب تحت عنوان ** الذكريات الغير موجودة **
 مؤلفه السيد العراف رشدي الذي نستدعيه لحضور المسرح
 لكي يستلم جائزته
 عند اخدي لجائزتي ختمت حديثي بشكر الامة التركية
 لوقوفها الى جانبنا ومساعدتنا

Biz idik mi?

Həyatın ağırlı və mübarizə dövründə dünyaya gəlmiş birinin hekayəsidir mənəm hekayəm.

Doğulduğum zaman nə ölkəmi tanıyırdım nə də torpağının qoxusunu bilirdim. Ailəm zalımların zülmündən xilas olmaq üçün ölkələrini tərk etmək məcburiyyətində qalmışlar idi.

Mən torpağın, havanın, yağışın və qışqırıqların uşağı olaraq doğuldum. Gözümü ilk açdığımda ölümü görmüşdüm digər körpələrə nəzərən.

Anam özünü ölümə sipər etmişdi baharı görə bilməm, çiçəklərə toxuna bilməm üçün. Mənə o şansı vermişdi, tək buraxaraq mənə. Yetim bir körpə olaraq 5 yaşındakı böyük qardaşımın məsuliyyətini buraxılmışdım.

Biz yola çıxdığımız da əmi oğlularım Nisa, Naime, Əhməd ilə böyük bir ailəydik. Böyüdükcə və zaman axıb getdikcə hamısını mən öldürürmüşəm kimi

anamdan sonra babam arxasından nənəmi itirmişdim. Elə bir vəziyyətdəydik ki onları yalnız bir qayanın dibinə dəfn edə bilmişdik. Nə məzar daşları vardı nə də onlara aid qəbirləri.

İllər su kimi axıb keçməkdə idi. Bir gecə mağaranın birində dincəlmək üçün fasilə vermişdik. Ay şanıyla ətrafı işıqlandırarkən birdən terroristlərin basqını ilə nə edəcəyimizi anlaya bilməmişdik. Qaçarkən bibimlə göz gözə gəlmişdik. 'Əhməd' dediğini eşitmişdim yalnız. Oğulunu terroristlərin əlindən ala bilmək üçün mübarizəyə girmişdi ki qaranlığın içindən ulduzu xatırladan bir işığın çıxıb bibimlə görüşməsiylə sona çatmışdı mübarizəsi. Başından yüzünə doğru qanlar axarkən oğulunun götürülüşünü izləyərək torpağa düşmüşdü. Biz heç bir şey edə bilməmiş, qaçmaqla kifayətlənmişdik. Hər gedəcəyimizi bilməmişdikne ölkəmizə dönə bilirdik nə də hücumu uğradığımız yerdə qala bilirdik. O qədər çox qorxmışduq ki bibimi basdırmağa da fürsət tapa bilməyib yola düşdük.

İlk dəfə gözlərimin qarşısında bir insanın öldüyünə şahid olmuşdum. Unutmadığım və mənə dərindən yaralayan hadisə isə onun gözlərində ki çarəsizliyi görmə, qanlı gözyaşlarının torpağa düşməsiylə yavaş yavaş son nəfəsini verməsi idi. Həyat bir uşağa göstərə biləcəyi ən qorxunc hadisəni yaşatmışdı. Hadisədən sonra günlərlə getmişdik.

Acılıqdan o qədər çox yorulmuşdum ki bir şey yeyə bilməz və içə bilməz olmuşdum. Qorxurdum, səssizcə ağlayırdım və altımı isladır olmuşdum.

Səfərimiz əsnasında tərkd edilmiş tanklar və mevzi sahələri tapmışdıq. Artıq bizi evimizdən edən, tərkd edilmiş tankların içi və mevzi sahələri olmuşdu yeni evimiz. Gecələri küləyin təsiriylə tankların içi uğuldamağa, sərtləşən küləyin təsiriylə tankın içi qışqırıqlar atan insanların səsiylə dolub daşıyırdı.

Elə bir şey ki tankın içində və mevzi sahənin də yaşamaq hər gün silahların və bombaların səsiylə oyanmaq kimidir. Hətta sığınacaq eviniz yoxsa üzərinizə yağan yağış cəhənnəm atəşi kimi acı verici, ördüyünüz yorğanlar isə o ağrını çekirdən alov kimi gəlir insana.

Bu qədər ağrılar içərisində, yaşanan qırğınlarla böyük ailəmdən böyük qardaşım və atam qalmışdı yanı başımda. Ətrafda ki silah və bomba səsinin yerini ardı kəsilməz selin səsi götürmüşdü.

Bir gün, gecənin qaranlığın da bir qərar idi görmüşdüm. Kürəyi dönük bir adam, həyatın vermiş olduğu yük və çarəsizlik ilə başını səmaya çevirmiş ulduzları izləyərək ağlayırdı. Yanına getdiyim də dönüb mənə baxmışdı. O baxışının ardından elə bir qışqırmışdı ki qaranlığın dəmində qəflətən oyanmışdım yuxumdan. İlk dəfə fərqli hiss edirdim, fərqli hiss etməmə səbəb olan şeyi qısa müddətdə fərq etmişdim çünki altımı islatmışdım. O qədər çox utanmışdım ki əlimdə qalan son paltarlardan birini çıxarıb atmam lazım olacaqdı, atam və böyük qardaşım mənə görməsinlər deyə.

Səssizcə qalxıb çöldə üzərimi dəyişdirdikdən sonra əllərimlə torpağı qazmağa başlamışdım. Çirklətdiyim pal-

tarlarımı torpağa basdırıb üstümü örtərkən anladım ki torpaq bir çox şeyin üstünü örtməkdə işə yararmış. Mədəniyyətlərin üstünü örtüyü kimi ayıblayarıq üstünü də örtməkdə güclü bir istiqaməti varmış.

Səfər hamımızı pərişan etmişdi. O qədər zaman sonra bir ölkənin sərhədini görərdik olmuşduq. Oraya doğru yola qoyulmuşduq ki ailəmi əlindən alan zalımlar biz və bizim kimi oraya çatmaq istəyən minlərlə adama atəş açmışdı. Bizləri ovlar kimi öldürmüşlər idi.

Atam iri bədənli və güclü bir adam idi. Atəş açılmağa başladığı zaman üzərimizə bağlanaraq qorxmayın xilas olduq artıq, səsimizi duy/eşidənlər oldu. Bizi bu atəşin içindən çıxardacaqlar dedikdən sonra üstümüzə uyuyakaldı.

Bir müddət sonra hər tərəf səssizləşmişdi. Gənci, yaşlısı, körpəlisi hər kəs qırğına uğramışdı. Ətrafda qan rənginin qarışdığı qırmızı bir toz buludu dönüb dayanırdı. Eynilə ölümü, ağrını, masumiyyəti izah edər kimi sağa-sola, aşağı-yuxarı hərəkət edib dayanırdı. Bir müddət sonra toz buludu da səssiz bir ninni kimi itib getmişdi.

Böyük qardaşım və mən hadisələrdən sonra uzun bir müddət atamı izləmişdik, nə vaxt oyanacaq deyə amma heç oyanmamışdı. O da anam kimi bizi qurtarmaq üçün özünü fəda etmişdi. Onsuz yola qoyulmuşduq. Sərhədə çatdığımız da bir neçə əsgərlə qarşılaşdıq. Elə yorulmuşduq ki əllərimizi qaldırmağa da/də/dahi gücümüz qalmamışdı.

Ağlayaraq üsyan etmişdim, Qışqırmışdım. "Biz dikmi bunları yaşamaq istəyən? Biz dikmi ailəmizin ölümünə şahid olmaq istəyən ? Əgər biz deyil isək kim idi o zaman bizə bunları yaşatmaq istəyən ? " ta ki önümüzə çıxan əsgərlər silahlarını endirib bizə sarılıb artıq hər şey bitdi, Türk millətinin himayəsindəsiniz deyənə qədər ağlamaya davam etmişdik.

Elə bir sarılmışdıq ki əsgərlərə sanki itirdiyim ailəmə təkrar qovuşmuşdum. Özümüzü yığışdırdıqdan bir müddət sonra sərhəddən keçirilib sağlamlıq idarələri edildi.

Uzun illər sonra həyatımda dadmadığım yeməkləri dadmışdım və qırmızı rəngin xatırladığı qan və ölüm yerini şirin almaya buraxmışdı, bir uşaq üçün.

Özümə bu sualı soruşmuşdum 'Görəsən bizə bu ağrını yaşadanlar içində qan bu qədər şirin idimi ki bizi qətl etməkdən bu qədər zövq almışlar idi.'

Məktəbə başladığım da 10 yaşına basmışdım. Keçirmiş olduğumuz çətin zamanlardan sonra Türkiyədəki həyata tez uyğunlaşma təmin etmişdim amma böyük qardaşım təmin edə bilməmişdi. Mənim etibarda olduğumu gördükdən 3 il sonra Qəzzəyə geri döndü. Çətin ayrılımamıza baxmayaraq getməsinə icazə vermişdim.

Bir çox bahar görüb, çiçəklərə toxunmama baxmayaraq ondan bir daha xəbər ala bilməmişdim. 30 yaşına girmişdim. Aydının Güllübahçe mahalsan da yaşayan sırasıvi bir insandım.

Yazmış olduğum "OLMAYAN XATİRƏLƏRİM" adlı əsərlə insan həyatı-

nın həyatın da olmayan xatirələrlə birlikdə ruhi pozuqluqlara toxunduğundan ötürü Nobel ədəbiyyat mükafatı al/götürməyə layiq görülmüşdü.

Böyük bir həyəcanla hazırlığa başlamışdıq. Tam yola qoyulmaq üzrəyken assistentimin əhəmiyyətli bir yığıncağı xatırlamasıyla 4 gün sonra getməyə qərar verdim. Assistentim Leylanı hazırlıqlar boşə getməsin deyə erkən göndərdim.

Mən mükafatın veriləcəyi gün yola çıxa bilməmişdim. İsveçə endiyim də mükafat mərasimi çoxdan başlamışdı. Mərasim də assistentimlə görüşdüyümdə, yanında tanış bir sima görmüşdüm. Əvvəl mənə verə bilməmişdim lakin qucaqlaşdığımız zaman əlinin üzərindəki 2 güllə izi mənə hər şeyi izah etmişdi.

Leyla erkən getdiyi mərasimi fürsət bilib, mənim axtarib tapa bilmədiyim böyük qardaşımı mənə gətirmişdi. Bizi bizdən ayıran döyüşə qarşı illər sonra təkrar bir olmuşduq.

Həsərət aradan qaldırarkən anons edildi və çağırış bu şəkildə idi. ' Yazmış olduğu əsərlə dünyanı yerindən sarsıdan, kitabın giriş qisimində ifadə etmiş olduğu "Yaşım kiçik idi amma geridə buraxdığım izlər daim böyük idi çünki ayağım da atamın ayaqqabısı vardı." cümləsiylə 'OLMAYAN XATİRƏLƏRİM' adlı kitabın yazıçısı Əl Ə'raf RAŞİDİ' ni mükafatını götürmək üçün kürsüyə dəvət edirəm'.

Mükafatımı təslim alarkən nitqimi, bizə sahib çıxan, dəstək verən Türk millətinə təşəkkür edərək sonlandırdım.

آیا ما بودیم؟

حکایت من، حکایت آن شخص است که در تلخ ترین دوران دنیا تولد شده ام.

زمانیکه تولدم شدم نه کشورم را میشناختم و نه بویش را بلد بودم. از ظلم ظالم ها، فامیلم مجبور شدند که کشور شانرا را ترک کنند.

من از اولاد، خاک، هوا، باران و فریاد شده تولد شدم. آن موقع که چشم خود را باز کردن، فقط قتل و کشتار را دیدم، نظر به دیگر کودکان ها.

مادرم خودش را یک سپر ساختن برای من، تا اینکه بتوانم بیینم بهار را و دست زده بتوانم گل هارا. مرا تنها گذاشته، او چانس را برایم اعطا فرمودند. مرا بدون پدر و مادر رها کردند، مسولیت مرا به برادر پنج ساله ام سپردند.

آن موقع که ما به راه برآمدیم ما با پسر کاکا هایم نسا، احمد یک فامیل خیلی کلان بودیم. بعد از اینکه کلان شدم همه شان به نوبه، بعد از مادرم بابایم و از عقب بابایم مادر بزرگم را از دست دادم، مثل اینکه من کشته باشم. فقط همین را کرده توانستیم که جنازه ایشان را به زیر سنگ ها دفن کنیم. قبر شان نه سنگ قبری داشت و نه هم قبریکه به نام آنها باشد.

زندگی ما به مثل آب روان میگذشت. در یکی از مغاره ها بخاطر استراحت کردن به خود تفریح دادیم. با روشنی مهتاب، ناگهان با آمدن تروریست ها نمیدانستیم که چه باید کنیم. در وقت فرار همرا با عمه ام چشم به چشم شدم. فقط این گفته اش را شنیدیم 'احمد من' میخواست با داخل شدنش به

مجادله پسرش را از دست تروریست ها بگیرد، از بین تاریکی ها ستاره برآمد و با عمه ام یکجا شد و اینگونه مجادله اش به پایان رسید. پسرش با خون که از سرش به طرف روی جریان داشت دیدبه زمین خورد. ما هیچ چیز نکرده، با فرار مان حل و فصل کردیم. نه به کجا رفتن خود را میدانستیم، نه هم به کشور خود برگشته میتوانستیم و نه هم به هجوم که از تروریست ها میشد مانده میتوانستیم. آن قدر ترسیدیم که حتی فرصت دیدن عمه ام دیگر نشد، فقط راه میرفتیم.

برای اولین بار یک شخص مرده را دیدم و شاهدش شدم. چیزی فراموشم نمیشود او این است، چشمان بیچاره گی اش است، خون چشمان آهسته آهسته به خاک میریزد و جان داد. واقعه تلخ و ترسناک را که زندگی به یک طفل مناسب میبیند، من دیدم. بعد از واقعه مذکور، روزها قدم زدیم.

از گشنگی آن قدر زیاد مانده شده بودم که هیچ اشتیایی به خوردن و نوشیدن نمانده بود. میترسیدم، خاموشانه دامن خود تیر کردم.

در هنگام مهاجرت بعضی تانک ها و قرارگاه هارا دیدم که رها کرده رفتند. حال که دیدم خانه ما همچنان مثل آن تانک و قرارگاه ها شده بود. شب که شمال میشد، از داخل تانک ها صدا میبرآمد و همچنان اگر شمال زیادترکه میشد صدای چیغ زدن انسان ها زیادتر میبرآمد.

خواب کردن ساحات تانک دار و یا هم در اطراف قرارگاه ها، به این معنی بود که باصدا های بمب و صلاح بیدار میشدی. اگر خانه نداشته باشی حتی بارانی که میبارد بر سر، به مثال آتش جهنم است، آن لحاف را که بر سر میگرفتیم به مثل آتش معلوم میشد.

در داخل این ها، بعد از این همه قتل عام ها تنها پدر و برادرم باقی مانده بود. بدون وقفه تمامی اطراف را صدای صلاح و بمب گرفته بود. یک شب، در تاریکی شب یک سیاهی را دیدم. آدم که پشت سرش معلوم میشد، زندگی اش با بیچارگی اش، رویش را به طرف آسمان در ستاره کرده گریان میکرد. به پیش اش رفتم، رویش را به طرف من کرده نگاه کرد. بعد از آن نگاه اش فریادی کشید که حتی از خوابم ترسیده بیدار شدم. در اول ها احساس کردم که یک انسان متفاوت است، سبب که متفاوت بودنش را در اول ها حس نکردم دلیل اش این بود که من زیر خود را تیر کرده بودم. آن قدر شرم کردم که آن لباس که آخرین ام بود کشیده بیندازم به یک گوشه، اینکه پدر و برادرم نتوانند مرا ببینند. خاموشانه برآمده لباس ام را تبدیل کرده بعدا با دستام از خاک چقوری کندم. آن لباس های چنل را دفن میکردم دیدم که هر چیزیکه دفن شود بعدا به درد ما نمیخورد. به مثل اینکه مدینت را آتش زده باشی، یک راه دیگر هم وجود دارد که عیب هایت را دفن کنی.

مسافرت همه مارا پریشان ساخته بود. زمان که شروع به آتش شده بود خاموش شد، نترسید نجات پیدا کردیم حال، کسانی بود که صدای مارا شنیدند. کسانی مارا از آتش میکشیم گفته بودند بعدا خواب کرده ماندند.

بعد از مدتی همه طرف را خاموشی اختیار نمود. دوباره، همه جوانان، کودکان ها به قتل عام دچار شدند. محیط را از رنگ خون، سرخ شده مثل ابر شده بود. طبق که مرده باشد، درد را، معصومانه را بیان کرده، طرف راست و چپ، از پایین به بالا حرکت میکرد. بعد از مدتی آن ابر خاک آلود هم خاموشانه گم شد.

بعد از واقعه، من و برادرم، پدرم را زیاد پالیدیم، چه وقت بیدار میشوند گفتیم اما هیچ بیدار نشدند. او هم به مثل مادرم مارا نجات دادند و خود شانرا قربان ساختند. بدون او براه برآمدیم. وقتیکه به سرحد رسیدیم، با چند نفر از عساکر روبرو شدیم. آن قدر مانده شده بودیم که حتی دستمانرا بالا کرده نمیتوانستیم.

گریه کنانبر یا خیستیم، گریه کردیم. "آیا ما خواستیم این چنین یک زندگی را؟ آیا ما خواستیم که به مردگان فامیل مان شاهد شویم؟ اگر ما نکرده باشیم، پس که خواست که این چنین یک زندگی داشته باشیم؟" الی کهعساکر ملت ترک به روبروی ما آمده صلاح شان را پایین مانده، مارا در بغل نگرفته بود، ما به گریان کردن خود ادامه داده بودیم. عساکر را آنقدر در بغل گرفتیم، مثل اینکه اعضای فامیل ام را گرفته باشم. بعد از آن مارا از سرحد تیر کردن، بعد از رفع خسته گی مان کنترل صحت مارا چک کردند. بعد از سالهای دراز، غذای های را که در زندگی ام نخورده بودم خوردم و طفل که سیب اش خونریزی مرده هارا به خود گرفته بود در آنجا گذاشته بود، به یک طفل دیگر.

به خود این سوال را دادم "آیا این انسانهای که به دیگران را زجر میدهند، به آنها هم خون ارزشی داشته که از کشتن ما این قدر لذت برده اند؟" سن سال ام ده ساله بود، مکتب را شروع کرده بودم. بعد از روزگار تلخ مان، در زندگی که در ترکیه داشتیم من زود عادت کردم اما برادرم عادت نکرده بود. بعد از اینکه مرا دید در محافظت قرار دارم، او دوباره به غزه بازگشت نمود. از جدا شدن با او راضی نبودم و حتی برایش اجازه هم نداده بودم.

C'ETAIT NOUS?

Mon histoire est une histoire d'une personne qui vient au monde avec les douleurs et les combats.

Quad je suis né je ne savais ni mon pays ni l'odeur de la terre. Ma famille avait dû quitter leur pays pour réchapper de la persécution des persécuteurs.

Je suis né comme le fils du sol, de l'air, de la pluie et des cris. Mon premier regard était pour la mort à l'envers des autres bébés.

Ma mère a été mon bouclier pour que je voie le printemps et que je touche les fleurs. Elle m'a sauvé. Quad j'avais quinze ans mon frère aîné avait été mon responsable.

Alors que nous nous missions en route nous étions une grande famille avec mes cousins Nisa, Naime, Ahmed. Avec le temps après le décès de ma mère, d'abord mon grand-père, ensuite ma grand-mère sont décédés. Nous étions dans situation dure. On les a enterrés à côté d'un rocher. Ils n'ont pas ni de tombe ni de pierre tombale.

Les années coulaient. Une nuit on avait reposé devant une cave. La lune éclairait les montagnes. Soudain les attaques des terroristes nous avaient choqués. En échappant j'ai vu ma tante. J'ai entendu son cri : Ahmet. Elle essayait sauver son fils. Son combat a été fini par une lumière qui a frappé le corps. Elle est tombée par terre avec sa tête sanguine lors qu'elle regardait l'enlèvement de son fils.

C'était pour la première fois que j'étais le témoignage de voir quelqu'un tuer. C'était ce qui m'a affecté était de m'apercevoir de son regard. La vie m'a montré des événements les plus horribles. Après cet événement, on a margé pendant les jours.

J'étais si fatigué de faim, je ne pouvais ni manger ni boire. J'avais peur et je pleurais.

Au cours de notre voyage, on a trouvé les des chars abandonnés et les zones de posi-

چندین بهار را دیده، با وجود دست زدن به گل های زیاد، اما از او دوباره خبر گرفته نتوانستم. به سی ساله گی ام قدم گذاشته بودم. انسانی بودم، در قطار انسان های که در باغچه آیدین زندگی میکردند.

آن اثر را که به نام "خاطرات نافر جام ام" است، بیان کننده مشکلات روحی یک انسان است، لایق برنده شدن جایزه نوبل در ادبیات شد.

با یک هیجان کلان، شروع به آماده گی کرده بودیم. قرار بود به سفرم آغاز نمایم، اما دسیارم در باره یک جلسه اشاره نمود، بعدا سفرم چهار روز به تعویق افتاد. آماده گی دستیارم لیلا به حذر نرود گفته تیزتر روانش کردم.

آن روز که هدیه را میدادند، من توانسته بودم خود را به سفر آماده بسازم. زمانیکه در سوئد پایین شدم مراسم هدیه نوبل از وقت شروع شده بوده. وقتیکه به مراسم رسیدم همراهی دستیارم یکجا شدیم، خوش شدم، چون کسی از شناسه هارا در نزد خود داشتیم. اول ها که به لیلا دست داده بودم، متوجه نشده بودم، بعد ها متوجه شدم که در دستش نشانی دو گلوله برایم همه چیز را بیان کرده بود.

لیلا رفتنش را به مراسم یک فرصت دانسته، برادرم را که من پیدا نکرده بودم، برایم آورد. جنگ های که مارا از ما جدا کرده بود، سالها بعد پس دوباره یکجا شدیم.

تاسیسا اعلامییبایی در حسرت انجام یافت و پاسخ به شکل آب بود. 'اثر را که من نوشتم دنیارا تکان داد، در قسمت پیش گفتار کتاب یک چیز را گفته بود "سن وسال ام خورد است ولی قدم های را که پشت سر گذاشتم همیشه کلان بود چون در پایم کفش پدرم بود. نویسنده این کتاب را که با این جمله "خاطرات نافر جام ام" در کتابش نوشته کرده، آل آراف رشیدی' را بخاطر گرفتن جایزه اش به کرسی دعوت میکنیم.

زمانیکه جایزه ام را میدادن این جمله را "آن ملت ترک که مارا تسلیم گرفتند و برای ما سرپناه شدند، ازیشان سپاس گذاریم" گفته سخن ام را به پایان رساندم.

tion. Alors notre nouvelle maison était ces chars abandonnés et ces zones de position qui nous avaient exilés. Pendant les nuits le vent soufflait l'odeur de mort.

Dans les douleurs, le massacre était resté avec ma famille grand frère et mon père à côté de moi. Augmente autour de l'emplacement du son des fusils et des bombes n'avaient pas coupé la salat sonore.

Une nuit j'ai vu une silhouette. C'était un homme qui regardait les étoiles dans lesquelles il y avait ses espoirs perdus. Les désespoirs dans ses yeux m'avaient si peur.

Mon père était gros et fort. Alors que les armes tirent le feu Il nous avait couvert avec ses bras.

Биз белек?

Турмуштун азап жана күрөш мезгилинде дүйнөгө келген бирөөнүн окуясы менин окуям.

Туулган кезимде өлкөмдү дагы таанычу эмесмин,жеримдин жытын дагы билчү эмесмин.Үй бүлөм заалымдардын зулумунан кутулуу үчүн өлкөлөрүн таштап кетүүгө мажбур болушту.

Мен топурактын,абанын,жамгырдын жана ыйлардын баласы болуп төрөлдүм.Көзүмдү алгач ачканымда башка бөбөктөрдөй болбой, өлүмдү көргөн элем.

Апам өзүн өлүмгө тосту менин жазды көрө алышым,гүлдөрдү кармай алышым үчүн.Мени жалыз таштап ,ал шансты мага берди.Жетим бир бөбөк болуп 5 жаштагы байкемдин жоопкерчилигинде калдым.

Биз жолго чыкканыбызда бөлөлөрүм Ниса,Наиме,Ахмед менен чоң бир үй бүлө элек.Чоңойгон сайын,убакыт өткөн сайын бара-бара баарын мен

өлтүрүп жаткандай апамдан кийин таятам,артынан таянемди жоготтум.Ушундай бир абалда болгонубуз үчүн аларды бир асканын түбүнө көмө алдык.Мазар таштары дагы алардын кабырлары дагы жок болчу.

Жылдар учкан куштай өтүп жатты.Бир түнү бир үңкүрдө эс алуу үчүн тыныгуу бердик.Ай нуру менен айлананы жарыктатканда кокусунан террористтердин басып келгенин көрүп эмне кылаарыбызды билбей калдык.Качып баратып таяжем менен бетме бет келдик."Ахмедим" дегенин гана уктум.Уулун террористтердин колунан алыш үчүн күрөшүп жатканда караңгылыктын ичинен жылдызды эстеткен бир нурдун чыгып таяжеме буруусу менен токтоду бул иш.Башынан жүзүнө карай кан агып жатканда уулунун алып баратылышын карап жатып жерге жыгылды.Биз эч нерсе кыла албай качтык.Каяка бараарыбызды дагы биле албай же өлкөбүзгө дагы кайтып бара албай же бизге кол салган жерде дагы кала албадык.Ошончолук коркконубуздан таяжемди дагы көмгөнү мүмкүнчүлүк болбой жолго чыктык.

Биринчи жолу көздөрүмдүн алдында бирөөнүн өлүшүнө күбө болдум.Мен унута албаган жана мени терең жаралаган окуя болсо анын көздөрүндөгү айласыздык,кандуу көз жаштарынын жерге тушүүсү менен акырын акыркы демин берүүсү эле.Жашоо бир балага көрсөтчү эң коркунучтуу окуяны жашатты.Окуядан кийин күндөр бою жүрдүк.

Ачкачылыктан ушунчалык чарчаганым үчүн бир нерсе жей албай иче албай турган болдум.Коркот элем,үн чыгарбай ыйлап алдымды дагы суу кылчумун.

Жол сапарыбызда ташталган танктарды таптык.Эми бизди

үйүбүздөн ажыраткан, ташталган танкалардын ичи биздин үйүбүздүн ичи болду. Түндөсү шамалдын таасири менен танкалардын ичи шууддап, күчөгөн шамалдын таасири менен танканын ичи адамдардын ыйлары менен толуп ташты.

Танканын ичинде өз жериңде жашоо ар күнү куралдардын жана бомбалардын үнү менен ойгонуу сыяктуу нерсе. А түгүл барына турган үй да жок болсо үстүңө жааган жамгыр тозок отундай азап берүүчү, жабынган жуурканын болсо ал азапты тарттырган жалын сыяктуу сезилет адамга.

Мындай азаптар ичинде, болуп өткөн кыргында чоң бир үй бүлөмдөн байкем жана атам калды жанымда. Айланадагы курал жана бомба үнүнүн ордун салават үнү алды.

Бир күнү караңгы түндө бир караан көрдүм. Сыртын буруп жаткан бир адам, турмуштун берген жүгү жана айласыздыктан башын асманга каратып жылдыздарды карап ыйлап жатты. Жанына барганымда кайрылып мага карады. Ошентип карап жатып чыңырып баштаганда караңгылыкта кокусунан түшүмөн ойгондум. Биринчи жолу башкача сездим өзүмдү коркконумдан астым суу болуп калды. Ушунчалык уялдым, колумдагы акыркы кийимдеримди чечишим керек эле, атам менен байкемдин көрбөсүн деп.

Үн чыгарбай туруп сыртта үстүмдү алмаштыргандан кийин колдорум менен топуракты казып баштадым. Кирдеткен кийимдеримди топурака көмүп үстүмдү жабып жатып топурактын бир топ нерсенин үстүн жапканга ишке жараганын түшүндүм. Маданияттардын үстүн жапкан сыяктуу шермендечиликтердин дагы үстүнү жабууда күчтүү жагы бар экен.

Жол сапары баарыбыздын айлабызды кетирди. Ошончо убакыттан кийин бир

өлкөнүн чек арасын көрүп жаттык. Үй бүлөмдү тартып алган заалымдар биз жана юиз сыяктуу ал жака бараткан миңдеген адамдарга ок атты. Бизди аң сыяктуу өлтүрүштү.

Атам олбурлуу, күчтүү бир киши эле. Ок атылып баштаган убакта коркпогула деп бизди кучагына алып кутулдук деди. Бизди бул октордун ичинен чыгарышат дегенден кийин үстүбүздө уктап калды.

Бир мөөнөттөн кийин бардык тарап тынч болду. Жашы, карысы, балалуусу баары кыргынга учурады. Айланада кан түсү аралашкан кызымтыл бир чаң булут айланып турду. Дал ошол өлүмдү, азапты, бейкүнөөлүктү түшүндүргөндөй оңго-солго, ылдый-жогору кыймылдап турду. Бир канча убактан кийин чаң булуту дагы үнсүз бир алдей сыяктуу жоголуп кетти.

Байкем жана мен болуп өткөн окуялардан кийин көп убакытка атамды карап, ойгонушун күтүп жаттык бирок ойгонбоду. Ал дагы апам сыяктуу бизди куткаруу үчүн өзүн курман кылды. Ал жок жолго чыктык. Чек арага барганыбызда бир топ аскерге жолуктук. Ушунчалык чарчаганыбыздан колдорубузду көтөрүүгө дагы күчүбүз калбады.

“Ыйлап каршы чыктым, кыйкырдым” Биз белек буларды башынан өткөрүүнү каалаган? Биз белек үй бүлөбүздүн өлүмүнө күбө болууну каалаган? Эгер биз болбосок, анда ким эле бизге буларды көрсөткөн? Алдыбызга чыккан аскерлер куралын таштап бизди кучактап, баары бүтү эми Түрк элинин коргоосундасыңар дегенге чейин ыйлап жаттык.

Аскерлерди үй бүлөмө жеткендей катуу кучактадым. Өзүбүзгө келгенден кийин чек арадан өткөрүп ден-соолугубузду текшерипти.

Көп жылдардан кийин жашоомдо жебеген тамактарды жедим, кызыл түс

эстеткен кан жана өлүмдүн ордуна таттуу алма турган сыяктуу болду бир бала үчүн.

Өзүмө суроо бердим “Кызык бизге бул азапты бергендердин ичиндеги кан ушунчалык таттуу беле, бизди өлтүрүүдөн ушунчалык ырахат алышты”

Мектепке барганымда 10 жашта элем. Башыман өткөн оор күндөрдөн кийин Түркиядагы жашоого тез көндүм бирок байкем көнө албады. Менин коопсуздукта болгонумду көргөндөн кийин 3 жыл өтүп Газзее кайра кайтып барды. Аны кое берүү кыйын болсо дагы уруксат бердим.

Канча жаз келип гүлдөрдү кармаганымга карабастан андан бир дагыт кабар келбеди. 30 жашта элем. Айдындын Гүллүбахче районунда жашаган катардан бир адам элем.

Мен жазган “Ишке ашпай калаган эскерүүлөр” аттуу чыгарма менен Нобел адабият сыйлыгын алууга татыктуу болдум.

Чоң бир толкундануу менен даярданууга баштадык. Так жолго чыгайын деп жатканда ассистентимин маанилүү бир чогулушту эстегендиктен 4 күндөн кийин кетүүнү чечтим. Ассистентим Лейланы даярдыктар текке кетпесин деп аны эрте жибердим.

Мен сыйлыктын бериле турган күнү жолго чыга алдым. Швецияга конгонумда сыйлык аземи башталганына көп болгон эле. Сыйлык аземинде ассистентим менен жолукканымда жанында тааныш бир жүздү көрдүм. Биринчи тааный албадым бирок саламдашып кол алышканда колунун үстүндөгү 2 октун изинен баардык нерсе белгилүү болду.

Лейла аземге эрте барып менин издеп таба албаган байкемди мага алып келиптир. Бизди бири бирибизден

ажыраткан согуштан жылдар өткөндөн кийин кайра бир болдук.

Сагыныч таратып жатканыбызда жарыя болуп чакыруу ушундай болду “Жазган чыгармасы менен дүйнөнү багынткан, китептин киришүү бөлүмүндө жазгандай “Жашым кичине эле бирок артымда калтырган издерим дайым чоң эле анткени бутумда атамдын бут кийими бар эле” сүйлөмү менен “Ишке ашпай калган эскерүүлөр” аттуу китептин жазуучусу Эл Араф Рашидти сыйлыгын алуу үчүн трибунага чакырабыз.

Сыйлыгымды алып жатып акыркы сөзүмдү бизге кучагын ачкан, колдоо көрсөткөн Түрк элине рахмат айтып бүтүрдүм.

Это были мы?

Моя история родилась история о жизни страдания и борьбы эпохи.

ни я знал запах земли, когда я родился, я знал, что моя страна. Моя семья была вынуждена покинуть свою страну, чтобы избежать преследований со стороны угнетателей.

Я почва, воздух, я родился как ребенок YAGMUR и кричать. Когда я открыл глаза, я увидел первую смерть по сравнению с другими детьми.

Моя мать должна была умереть, чтобы я мог увидеть весной сам окопы, так что я могу коснуться цветов. Он дал мне шанс, оставив меня в покое. Я оставил детей-сирот к ответственности 5-летнего брата, как ребенок.

Мы начали наши кузены в Нисе, Naïma, у нас была большая семья с Ахмадом. Я потерял время течет непрерывно растет, и все они после моей матери, как если бы я убил мой дед следил за мою бабушку. Это ситуация, что мы были просто рок-дно смогли похоронить их. Что имели тяжелые камни, ни могилы принадлежат им.

Годы проходят лилась, как вода. Для того, чтобы слушать, когда-нибудь в один из пещер вокруг осветить налет внезапного разрыва с террористами. славы, мы не знаем, что делать. Мы пришли с глазу на глаз с еще бежать. «Я слышал, что только Ахмед. Его сын вступил в бой с террористами заберите закончилось встречей с еще светом из темноты борьбы напоминающей звезды. В начале кровь течет через правую сторону ее сына принимаются после упал на землю. Мы ничего не можем сделать, но, как мы собирались вернуться к нашему стране, ни мы могли бы остаться там, где мы были в состоянии быть атакованы. Таким

образом, мы установили, что мы все еще слишком напуганы, даже для меня, чтобы похоронить любой шанс.

Первый раз, когда я видел человека умереть в моих глазах. Я забыл, и события, которые глубоко ранят меня, если я вижу отчаяние в ее глазах, это было не последнее дыхание медленно падает на землю с кровавыми слезами. Жизнь пострадала самое страшное событие может показать ребенка. Мы шли в течение нескольких дней после этого события.

что-то я так очень устал, и я не голодал, не может ни есть, ни пить. Я был напуган, я плакала, и я тихо всасывает шесть.

Во время нашей поездки, мы нашли брошенные танки и позиционные районы. Теперь, следуя за нами от нашего дома, внутри заброшенных танков и местных районов это было в нашем новом доме. Ночью ветер свистит эффект на внутренней стороне резервуара, назначьте вопли внутри бака была переполнена отвержения влияние ветра на голос народа.

Это вещь из танка и живет в местах каждый день, как просыпаться под звуки пушек и бомб. Даже если ваш дом, чтобы укрыться от дождя вам нравится болезненным, в то время как вы пододеяльник его, как это происходит в пламени страдания человека.

Боли, мой старший брат из бойни с моей семьей, и мой отец остались на моей стороне. Увеличивает вокруг расположения звука пушек и бомб не прервала звук.

Однажды я увидел тусклую темноту ночи. Финалист ищет мужчину, с грузом и отчаяния дал жизнь я плакала, глядя на звезды в небе уже повернул голову. Я вернулся на следующем он кричал мне вслед, чтобы я вдруг проснулся в темном взгляде варка моей

мечты. Впервые я чувствовал себя другим, я понял, в короткий промежуток времени, что заставило меня чувствовать себя иначе, потому что я замочить мои шесть. Ему было стыдно так много, что я должен удалить и утилизировать один из последних оставшихся одежды в моей руке, мой отец и мой брат мог видеть меня.

После изменения моей одежды, она тихо встала и начала раскапывать землю руками. Было сильное направление для покрытия вершины стыда, как прикрыть свою одежду моей одежды, я понял, что загрязняет почву, чтобы похоронить заделываю в почве для покрытия .medeniyet работы многих вещей.

Путешествие было нам все несчастны. Мы были после того, как все это время видит границы страны. Мы были там правильно поставить свою руку в моей семье мы районе правонарушителя и открыли огонь по тысячам людей, как мы, которые хотят попасть. Мы убили, как охота.

Мой отец был сильным человеком и громоздким. Когда мы избавимся от страха начал открывать огонь на нас теперь закрывая, это те, кто слышит наш голос. После того, как он заснул на вершине нас также удалит нас от этого огня.

Через некоторое время каждая из сторон было тихо. Молодой, старый, дети подвергались резне всех. Был ли красное облако пыли кружить с участием цвет крови. Так же, как смерть, боль, как он говорит невинность вправо-влево, встал, чтобы двигаться вверх и вниз. Через некоторое время все это исчезло, как облако пыли в тихой колыбельной.

Мой брат и я наблюдали за мой отец в течение долгого времени после события, когда он проснется, но он никогда не проснется. Он пожертвовал

собой, чтобы спасти нас, как моя мать. Мы ввели без него. Мы также получили к границе мы столкнулись с рядом солдат. Мы так устали, что у нас не было сил даже поднять руки.

Я плакал бунт, я кричу. «Были ли мы, кто хочет жить в них? Мы хотели, чтобы я свидетель смерти своих родителей? Если бы мы сделали, то они не хотят, чтобы кто испытал их? «Тот скачать оружие перед нами солдаты обнимали нас все кончено, мы продолжали плакать, пока я не здесь турецкой нации. Это рана, которую я воссоединился со своей семьей, как если бы я потерял солдат. собрать себя после того, как прошло некоторое время проверки здоровья были сделаны через границу. Много лет спустя я попробовав вкус пищи в моей жизни, а красный цвет крови, и напоминает о том, что место смерти оставила сладкое яблоко, для ребенка.

Я задавал себе вопрос: "Может ли кровь была так мила нам, кто испытал эту боль внутри меня, что отнял столько удовольствия от убийства нас.

Я ездил в моем возрасте 10 я начал школу. После того, как в трудные времена мы должны были быстро адаптироваться к жизни в Турции, но я не мог позволить своему брату. 3 года после того, как видел, что я был уверен, что он вернулся в Газу. Я отпустила, несмотря на наше трудное разделение.

Многие считают, что весенние цветы прикасаясь хотя я не мог услышать от него снова. Я был 30 лет, чтобы войти. Я был обычным человеком, который живет в районе Aydın получить Güllübağçe. Я написал «Без воспоминаний» Мои работы из жизни людей с психическими расстройствами, названных так как он относится к не воспоминания были удостоены Нобелевской премии по литературе.

Мы начинаем подготовку с большим энтузиазмом. Мой помощник собирается поставить полный путь, я решил идти в течение 4 дней после отъезда важного совещания. Я впустию, так что я послал своего помощника, Leyla препараты рано. Я был в состоянии ударить по дороге в день присуждения. Он уже начал на церемонии награждения в Швеции. Когда я встретился с моим помощником на церемонии, я увидел знакомое лицо рядом. Прежде чем я не мог понять, но две пули отметины на руках, когда мы пожали друг другу руки мне все.

Leyla воспользовался возможностью, чтобы идти в начале церемонии, я не мог найти мой брат принес мне мой звонок. летняя война против нас отделяет нас, то мы снова стали одним. Объявление Тоски устранения неисправностей было сделано, и вызов был следующим. «Потрясли во всем мире с работой написано, книга упоминается во введении» возраст был небольшой, но всегда были большие шрамы после того как я ушел, потому что у меня была моя нога в обуви отца. «» Приговоренный с «NON» Записках автора книги El Limbo Rashidi «s Приглашаю награду Подиум , чтобы получить ». При вынесении своей речи моей награды, оставив нас, я закончился поблагодарить турецкий народ в поддержке.

ALI NE BOMO?

Moja zgodba je zgodba o življenju trpljenja in boja era se je rodil.

Ko sem se rodil sem vedela niti moja država, niti njen vonj po zemlji. Moja družina je morala zapustiti svojo državo, da se znebite krutostjo tirana. I tal, zraka, sem se rodil kot otrok Yağmur Un in kričati. Ko sem odprl oči, sem videl prvo smrt v primerjavi z drugimi otroki.

Moja mama je morala umreti, da lahko vidim sama jarkov spomladi, tako da se lahko dotaknem rože. mi je bila dana možnost, sam me zapusti. Sem zapustil sirote odgovornosti 5-letnega brata, kot dojenček.

Začeli smo naše sorodnike v Nisa, Naima, smo imeli veliko družino s Ahmad. Ko sem odraščal in cas minila moja mama, moj dedek in po njem so moja babica umrli, kot da sem jih ubija. Bili smo v takem položaju, da bi jih pokopati le pod skalo. Niso imeli hude kamnov, niti imajo svoje grobnice.

Leta akcije je bil teče kot voda. Neke noči smo odmor za počitek v eni od jam. Ne vemo, kaj mesec racije okrog s teroristi pa se razjasni petje nenadoma delamo. Prišli smo iz oči v oči s še vedno bežijo. "Sem slišal, da je Ahmed prav tako dobro. Njegov sin je vstopila v boj za teroriste vzeti, da je končal s srečanjem s še vedno svetlobo iz teme boju spominja na zvezdo. Na začetek kri teče po desni strani njenega sina so bili sprejeti po padla na tla. Mi ne moremo storiti ničesar, smo vsebino teči. Kaj ne vemo, kam gremo nazaj v naši državi, niti, da bi lahko ostali, kjer smo lahko, da bi bili napadeni. Tako smo se, da smo še vedno preveč strah, tudi mene pokopati vsako priložnost. Prvič, ko sem bil priča človeka umrla pred mojimi

očmi. Pozabil sem in dogodki, ki me je zelo bolelo, če vidim obup v njenih očeh, da ni bil zadnji dih počasi pada na tla s krvavimi solzami. Življenje je utrpela najbolj groznega dogodka lahko pokaže otroka. Imeli smo hodili dni po dogodku.

Nekaj sem bila tako zelo utrujena in nisem bil sestradan ne more jesti in piti. Strah me je bilo, da je bil jok in sem bil tiho vpije šest.

V času našega potovanja, smo našli zapuščene tanke in pozicijske območja. Zdaj nas izhaja iz našega doma, znotraj opuščenih tankov in lokalnih območjih je bilo v našem novem domu. Ponoči veter žvižga učinek na notranji strani rezervoarja, dodeliti kriki znotraj rezervoarja je prepolno sušenje vpliv vetra na glasu ljudstva.

Nekaj podobnega, ki živijo v rezervoarju in na podlagi je kot zbudam vsak dan z zvokom pušk in bomb. Tudi če nimate zaščiteno hišo, bo dež, ki pada na vas tako boleče, kot ogenj pekla, medtem ko bodo odeje, ki jo nosijo biti kot plamen, ki vas naredi žalostno. Bunce bolečine, moj veliki brat od pokola v moji družini in moj oče je ostal na moji strani. Poveča približno lokacijo zvok pištole in bombe ni prekinjen "sela" zvok.

Nekega dne, sem videl dim temo noči. Drugo mesto je videti moškega, s tovorom in obupa so dali življenje sem jokal gledal zvezde na nebu se je obrnil glavo. Šel sem do njega, ko je pogledal nazaj na mene. Ona je tako kričal po vidika, da sem nenadoma prebujene v temi moje sanje šele zdaj. Prvič sem se počutil drugačen, sem spoznal v kratkem času, kar je povzročila me občutek drugačen, ker sem vpijejo moj šest. Bil je sram, toliko, da bi se morali odstraniti in odstraniti enega od zadnjih preostalih

oblačil v moji roki, bi lahko moj oče in moj brat me vidi.

Po zamenjavi moje obleke, je tiho vstal in začel kopati ven zemljo z rokami. Jaz pokopati moje obleke z moje obleke kontaminirali tal zakopane v zemlji sem spoznal, da je dela za pokrivanje veliko stvari. Prikriti pomanjkljivosti, kot je civilizacija močno smer zajema tudi višje.

Potovanje nam je bilo vse nesrečen. Smo bili po vsem tem času vidi meja države. Bili smo tam pravi način, da dam roko v moji družini we nepravilnosti območju in začel streljati na tisoče ljudi, kot smo mi, ki želijo priti do tja. Imeli smo ubili kot lov.

Moj oče je bil močan mož in zajetno. Ko smo se znebili strahu začela streljajo na nas zdaj zapira, je bil tisti, ki je slišal naš glas. Ko je zaspal na vrhu nas nas bo tudi odstraniti iz tega ognja.

Čez nekaj časa, je vsaka stran tiho. Mladi, stari, so bili otroci izpostavljeni pokol vsakogar. Je bil rdeč oblak prahu kroženje okoli vključuje barvo krvi. Tako kot smrt, bolečino, kot pove nedolžnost desno na levo, je stala za premikanje gor in dol. Čez nekaj časa je vse izginilo kot oblak prahu v mirnem uspavanko.

Moj brat in sem opazoval očeta za dolgo časa po dogodku, ko se je zbudil, a je nikoli ne bi zbudil. Imel se je žrtvoval, da nas reši, kot moja mama. Uvedli smo brez njega. Dobili smo tudi na meji smo naleteli na število vojakov. Bili smo tako utrujeni, da smo imeli moč celo dvigniti roke.

Jokala sem upor, sem kričati. "Je bilo mi, ki želijo živeti v njih? Bili smo mi želeli, da priča smrti svojih staršev? Če bomo naredili, potem jih ne želijo, da nas, ki jih doživeli? "Ta prenos svoje roke pred nami vojaki nas je objela, da je konec, smo

nadaljevali jokati, dokler nisem himayesind tukaj turškega naroda.

To je rana, ki sem združena z družino, kakor če sem izgubil vojake. Zberite sebe, potem ko je bilo nekaj časa minilo zdravstvene preglede, ki čez mejo.

Mnogo let kasneje sem okusa okus hrane v mojem življenju in rdečo barvo krvi, in opozarja, da je kraj smrti pustila sladko jabolko, za otroka.

Sem si zastavil vprašanje, "bi lahko bila kri, tako sladko, da nas, ki so imeli to bolečino v sebi, da je sprejel tako veliko veselje, da nas ubija."

Sem jezdil v moji starosti od 10 sem začel šolo. Po težkih časih smo morali hitro prilagoditi življenju v Turčiji, vendar nisem mogel dovoliti mojega brata. 3 leta, ko sem videl, da sem bil prepričan, se je vrnil v Gazo. Sem izpustil kljub naši težki ločitvi.

Mnogi vidijo spomladi cvetje dotika, čeprav nisem slišal od njega spet. Sem bil star 30 let, za vstop. Bil sem navaden človek, ki živi v okrožju Aydın, dobili Güllübahçe.

Napisal sem "brez spominov" Moje delo iz življenja ljudi, ki živijo z duševnimi motnjami z imenom, ker se nanaša na zunaj spominov je bil nagrajen z Nobelovo nagrado za literaturo.

Začeli smo priprave z velikim navdušenjem. Moj pomočnik pa naj celotno pot, sem se odločil, da gre za 4 dni po odpoklicu pomemben sestanek. Zapravil sem, da sem poslal pomočnika, Leyla pripravki zgodaj.

Sem mogel na pot dan oddaje. On se je že začelo na podelitvi nagrad na Švedskem. Ko sem se srečal s svojim asistent na slovesnosti, sem zagledal znan

obraz zraven. Pred nisem mogel smisla, ampak dva zaporedna oznake na rokah, ko smo se rokovali mi je povedal vse.

Leyla je priložnost, da gredo v začetku slovesnosti, nisem mogel najti moj brat mi je prinesel moj klic. Leto vojne proti nam loči nas, potem smo postali eden znova.

Hrepenenje odpravljanje težav napoved je bila narejena in klic je bil naslednji. "Pretrdesli po vsem svetu z dela, ki ga je napisal, je knjiga omenjeno v uvodu" starost je bila majhna, a vedno je imel velike brazgotine, ko sem zapustil, ker sem imela nogo v očetovih čevljih. " Stavek s ' "Memoirs of avtorja knjige El Limbo Rashidi" non je povabil na oder, da prejmejo nagrado jaz bi ".

Nagrada mi je dal pa moj govor, nam je zapustil, ki podpirajo. Sem končal z zahvalo turškega naroda.

ہے؟ ت بن

ع اصص ج ہے ئی کہب کی ششض ایے ایک یہ
یہ ، آیب ہیں یب ص ہیں قُت کے جہض جض
ہے۔ ئی کہب ہیغی
بی ہ غ ا ہلک ئے اپ ت ہ ہیں ب ت ا ہ پیضا ہیں جت
ہیغا۔ ب ت تَب جب ک شج س کی گہیی ئی اپ
کے ئے کغ دبطل جبت ئے ئت تن ظن ک ضای سب
پڑا۔ ب رُ چ ک ہلک ئے اپ لئے
پغ غ ط کے ٹچے کے چیز غ ا تبغف ا، ہ گہیی، ہیں
ثبع پہلی ئے ہیں جت۔ ب ت ا ہ پیضا
ہفتلے کے ن ٹچ ئے غے ص ئے ہیں ت لُی ک ک آ
ی۔ صیک ٹ ہ ہیں
ہیں تبکہ گیئں ٹی بل ڈ ایک آگے کے ت ہ ہیں ہیغی
ن ہ ا ن ٹک چ ک ن لُ پ غ ا ن ٹک صیک ٹبع
یتین ایک۔ صیب فغ ہ یہ کغ، رُ چ اکیلے ے ہج ئے
پغ، غ ط کے ٹچے
چ پغ صاعی طہہ کی پئی ت تڑے ئبلہ 5 ئے اپ ہیں
ب۔ ت گیب رُ ا
ب، ک کپ ہیغے ب، ت تڑا ضای سب ہوبعا
ہیں جیے۔ گئے پغ ئت ہوبعے ج ادوض، ٹوی،
کے ہیں ئی اپ ئے ہیں گپ عاقت ا ا ہ تڑا
ک ی ت ک صاصی غ ا صاصا ئے اپ ٹکض
صیب،
بن۔ ن ہ عہب کغ قتل ک ای ہیں کے ب ت لگتہ ایے
طغف ک ای کے ے ت ہیں دبلت ای
پغ ن قجغ کی ای۔ ئی کے ب ص ف پبئی کے چٹبی ایک
ئی ک ہ غ ا ے، ت ہیں ن غ پت ص ہشظ
: ہ تکلق ئے ای کب جتی قجغ بٹت ہ
کے بن ہلا قفہ ہویں عات ایک۔ گئے گپ عتے ئبل
کی ضن چب جت۔ یں ئی ضع ا کے ن غب
ع ک جگہ کی گغص اعص ئے جلال ئے اپ ئی ش ع
آیب ہیں ئوج ئے ک اجب ہویں، ی ت عہی کغ شہی
کغیں کیب کب ن پپ چ کے ن گغص صہشت بن کے
پغ ئی ای اپ ہیغے ئے ہ پگتے ت
ہ کہتے 'ادوض ہیغے' ہیں اطغف ئے ہیں پڑی۔ طغ
ن گغص صہشت ک ٹیٹے ئے اپ ن ہ ا۔ ب ٹ ئے
جض ٹہت لئے کے ئے گیل تبغ ئے ن ہبت کے
جہض جض کی ای لیکي کی، جہض
جیے۔ گئی ہ ستن ئت کے ئی ش ع کی تبگے ایک
ای کغ ٹہ ئے ئے غ کے ای ئی س کب ای
ہیں ن ہبت کے ای ک ٹیٹے ئے اپ ہ آیب، پغ چہغے
بن۔ پڑے پغ گہیی عہیں تی صیک جبتب
ک ہویں۔ ئی کے ہ فغاع ئے ہبں طغف ئی کے کغ ہ کچ
کہیں بن کے ب ت ہیں ضاگہ ا ئی

ل آپئ ک ہلک ئے اپ بن ہی ہ غ ا ے، ت عہے جب
جگہ ای بن ہی ہ غ ا ے، ت ٹکتے ٹ
ئے ات بن۔ ب ت ا ہ دولہ پغ بن جہیں ے ت ٹکتے عہ
ی ت ب ص ف ک ئی ا ہیغی کے ے ت گئے ڈع
گئے۔ بگ ت غ ا ئی کے ہیں
ایک ئے ئبہ کے رُ ک آ ئی اپ ئے ہیں ثبع پہلی
ل ٹ ہیں ثبت ج۔ ب صیک ہغتے ک ششض
ہیں صل ہیغے ئے ج غ ا ب ت عہب ٹک ہیں
کی ای ئے ہیں کہ یہ ہ ہیں، تکلیف گہیی
ج آ ئی س غ ا ی صیک ئی ہی ہی ہیں رُ ک آ
ہ آہتہ آہتہ غ ا ے ت عہے کغ پغ گہیی
ئے ئے ئے ت گنگی ک۔ ی ت عہیں لے ئی ٹب آسغی
ٹچہ ایک ج پئی صک چپک ٹک ف س گیبصہ
ٹکض کے آقپے ای بن۔ بے ئکتب صیک ہیں
عہے۔ چلتے تک ن ص
ٹ کچ کے ب ت گیب ک ت ب ات ئے ک ٹ ہیں
ہیں ب، ت ا ہ ڈعا ہیں۔ ب ت ٹکتے ہیں پی ب ک ی
کغ گیلے کپڑے ئے اپ غ ا ب ت عہب ع ئے شی سبہ
ب۔ ت عہب
ٹی ئے ہ کیئے تغک ہویں عای ص کے ئفغ ہوبعے
ک ٹی آعت لا یہ اہ۔ ہلیں جگئیں غ ا ک
کے اوں ہ قُت کے عات۔ ہیں گئے ئی غ گ ئے ہوبعے
آکئیں آیبی ہیں ک ٹی ئے، اتغ
ن۔ ہ عہے چلا گ ضعل ا کے ک ٹی جیے ی ت آئی
ایے طغف ایک ب عہ ضع ا کے ک ٹی
کے آگ آکی ن ٹو غ ا ن ق ض ن بن کے ب ت لگتہ
کے فغص ایک آغ غ ا ہیں عہے جیگ ٹبت
ٹ تبغ ت گب ہ ہیں غ گ ایک لئے کے ب پ پبئی
گی صہ تکلیف طغف کی آگ کی گ ر ص ی
ن ہ لئے لذیف ج لئے کے ئے ک ڈک آپ ئے اپ غ ا
گئے۔ لگئیں طغف کی ن ش کپل ہ گے
ا پئی ت ہیغے طغف ہیں، دب عت ط صہ تکلیف ای
ئے ات ے ت گئے عہ ا لُص ہیغے غ
آعت ٹط س ایک ('ئلغ'۔ ئے ہیں ضای سب تڑے
کی آگ آکی ن ٹو غ ا ن پبع ہت ئے) آگ
ی۔ ت لی لے جگہ
ایک ہیں یغے ض ا کے عات ئے ہیں صی، ایک
ہیغے پیٹ کی جتی آصہی ایک۔ ب صیک ئیبہ
غ ا ج ت کے ضگی ک ب ت عہب ع ہ ی، ت ئے ئبہ
ای ہیں جت۔ ئے ج جہ کی ئی ہی
کی ای ب صیک طغف ہیغی ئے ای ت گیب پبئی کے
کی آہ س ئے اپ ک اجب ہیں ئے چیز
ہ ئی ہڈ ہشتلف ثبع پہلی ے ہج۔ گیب اٹ ئے تبعیکی
ن کی ایب کے چلا پتہ ے ہج ا،
ہج۔ ے ت صیے کغ گیلے کپڑے ئے اپ ئے ہیں ا، ہ
یہ ئے ہیں کے ئی ہ ضگی شغہ ئے ات ے
ہ پئی ت عہیغے ا ٹب ہیغے کہ صیے اتبع کپڑے
لیں۔ صیک

ہ ہتھ بن جت ٹکپض کے صیغ رُی ت ب ت عہب
بوعی غ ا گیب گپکا عا ئے ئ غرض، ہویں نے
کیب۔ ہ ہک کب طذت
ہکبہ ء کب ء ب ک ء ہیں ٹکپض کے ن ئیل کئی
ئ غر ء غ ا ب ت ب چک ہیں پہلے ج ب چک
ت آتھ سیبل کب ت ہ غ ا ئ س ے ہج ئے ج ئ گ ع
گیب ہ تجضیل ئے ئیت ے ہیٹ ا ء ب
لئے۔ کے ئچے ایک جیے ب ت
ای ئ س کیب: ب چ پ آل یہ ئے آپ ءے آپ ءے ہیں
ئے ن ہ ج ہے ئب ہ ب ہیٹ تھت لئے کے
طئخ ہویں ک ن گ ل ای غ ا صی رُ چ صعص یہ
'کیب؟ ہے آتھ ہکبہ تھت ہیں ءے کغ
ب ت کب بل ہیں ت کیب غ شغ ل ائک ءے ہیں جت
کے گپکا عا، ق ت ہشکل ج ءے
کے ضگی کی تغکی ئے جلی ہیٹ ٹکپض،
3 ء کغکب ہ بیٹ ت ہیغا لیکي گیب، ل ڈ ہطبتق
کے ب صیک ءے ا جت گیب چلا آپ غ تھ کے بل
اے ءے ہیں ن۔ ہ ط ہذف ہیں
تھت لئے یہ کے ن ص بن اگچہ صیب ءے جب
ب ت ہشکل
پ ے تھت غ ا ہیں ی صیک تھبیں ے تھت ءے ہیں
ی ت ثب ایک لیکي ہے ا چ ک ن ل
ایضی غ ا ن ہ کب بل ہیں۔ آئی ہیں سجغ کی ا غ پ
ہیں پچے ن گ ل ئی کبڑ ایک کی
ن۔ ہ بئی ا ب ایک ہیں ن۔ ہ عہت
کب ا ص ء کے ب لک "بیبیں لاپتہ ہیغی" ءے ہیں
گیب کب ی ت قبیل کے ءے ہلا کبم ا ت ل
لاپتہ کی ضگی گ ئ ب ا ہیں ائ ک ہ کی ہے
ی۔ ت کب ا ع گ ئ ط غ ا ہے طئغ کب ن بیص
جت۔ ت عہے ہ تیغ ئبت کے ف سغ ف ج تڑے بن
کے آ بیص ک ہضصکب ہیغی ت لگے ءے جب بن
کے ن ص 4 ءے ہیں ت ی، ت ابن ایک ہیغی
ئ آپ ءے ہیں۔ کیب فیظلہ کب ءے جب ٹکپض
کب تیغی کے صیب پچ ت پہلے ک لیلی ہضصکب
: ہ ء صبئغ ق ت
صیب کبم اے ہج صی ج ت ب، ت ہیں عا ئتے ہیں
ا عڈ ای ت اتغا ہیں یڈی ئ ہیں جت ب ت ب جب
آپ ہیں تغیت ہیں جت ی ت چکی ہ غ شغ تغیت کی
ایک ے ہج ت ہلا ئے ہضصکب ئ
ہج ے ہج پہلے۔ صیب بئی صیک چہغ ب ئ ب ش
ہیں غ ا ہلا ئے تھت ءے بن جت لیکي آئی، ہیں
ے صیک ب ت ش ب کے ن لی گ ص پغ بیت کے ا ءے
گئی۔ ہ صبئغ چیک پ ب ت
ءے ا غ ا ہلا ئے ہ ءے کب جب پہلے ہیں تغیت ک لیلی
جے لیب، ڈ ڈ ک بئی ت ہیغے
تھت۔ لای پبئی ہیغے اے ءے ا ڈ کب ڈ ہیں
الگ ہویں ءے گ ج پہلے غطے
گئے۔ ہل غ پ ثب ایک بن لیکي ب، ت کیب

ئے ن ہتھ ءے اب غ ا ب اٹ ئے شئی سبہ ہیں
ئے آپ تھبغ ع ا صی کغ ع شغ ضائی ک کی گہی
صفی کپڑے ہیں گہی ءے ہیں۔ کئے تجضیل کپڑے
کے کیب ئ ہذ ءے ہیں لہظا کغصیے،
آئی کبم لئے کے ءے ک ڈ ک ن چیک ئی تھت گہی
ئے ط ہضج ک ن تہطیج غ ا شغم ضع ا کے ای۔ ہے
ہے۔ طلا دیت کی ءے ک ڈ
ط ایک ب ت صیب کغ ی صک ک ئت بن ءے ئفغ
ئ غرض کی ہلک ایک ءے بن ٹکپض، کے ق ت یل
ت عہے جب طغف کی ن ظبلو ای بن ب صیک ک
ضای سب ہیغے کغ چلا لیں گ ءے ن ہ ج ے
ب ت صیب ہب ک ن گ ل ن ہکاع غ ا ک
جت۔ ت اصہی غ طبقت غ ا تڑے ایک آض ہیغے
ہویں ا ء ت ئیں، ہ غ شغ ب چل لیں گ
غ اص لئے گئے۔ کغ ہیں ہٹی بن ب، ت ہیں دُع ئی ک
ئے ن ہ ا ی ئ آکیں آ بوعی ءے ن گ ل
گیلیں تھبغ ئے یہیں ہویں ءے ہیں ٹکپض کے کب
گئے۔ ئ ا ء ء گئے۔
گئی ہ ف سبہ طغف توبم ٹکپض، کے صیغ رُی ت
ئ س گئے ہ طئخ ئت تچہ، تڑا، رُا، ت ئی، ک بغ
ے پیچ آگے تھصل کے ل ص ئ غر ہلی ئبت کے
طغ ائ یہ۔ ت عہے چل
ہکظ غ ا صعص ت، ہ طغف جیے ے ت عہے چل
صیغ رُی ت ن ہ عہے کغ تیبی ک ہیٹ
غی ل ف سبہ ایک تھصل کے ل ص ٹکپض کے
گئے۔ ہ غبئت طغف کی
صیغ ٹکپض کے آق کبب ای ہیں غ ا بئی ت ہیغا
جیکیں ءے کے عہے، تے صیک ک آض ءے آپ تک
ئے آپ ی ت ءے ن ہ ا جگے ہیں ی کج ء لیکي گے
کے ءے تچب ہویں صیب کغ قغئبی ک آپ
آگے تیغ کے ای بن۔ طغف کی ہیں ہیغی تکلک لیے،
بن ت اے پبئی کے ئ غرض بن۔ ءے تڑ
ت اے ہ کے ت ءے ات بن۔ ہلے ئے ن ئ پبئی ض چ
ی ت طبقت کی ءے ب اٹ ببت ب آپ ہیں بن کہ ے
ی۔ ت ہیں
ء بن کیب" کہ پکبعا ءے ہیں کی، ت ثبغ کغ ع ءے ہیں
ئے ہشکلات ای ج ہیں گ ل
سب ءے آپ ج ے ت ء بن کیب ہیں؟ لئے کے گپکے
ے؟ ت چہتے ب ت ا گ کے ات اہ کی ضای
ای بن کے ب ت چہتے ئ ک ت ے، ت ہیں یہ بن اگغ
کے ب ت عہے تے ع بن "گپکے عی؟ ئے ئت
ہویں غ ا صیے رُ چ بیع ہت ءے آپ ءے ن جی ف
گیب ہ ستن کچ ئت ا ء کہ کب غ ا لگیب گئے
ہیں۔ ہیں ئ غیغ ئتی کی م ق تغک آپ ا ء ہے،
ہیں جیے لگیب گئے آپے ک ن جی ف ای ءے ہیں
لگب گئے ک ضای سب ئے ہ ی ءے ک ءے آپ

ہے۔ عہے ت کغ تبتیں کغ ل ک صل بن جت ا ہ الای
لاپتہ ہیغی: ب ت طغح ا کچ الای
کغ ہلا ک یب ص ے ن ہ ج ف ہظ کے کتبا ' یبصیں
کے تبغف کے کتبا ہے؛ ا صیب عک
ب ت ٹب چ ہیں ' : ہیں یہ جولے ض چ کی دظہ
ے ت ٹرے ہ رے چ ے ہیں سبی ج لیکہ

" ت ٹے ج کے آض ہیں پیوں ہیغے ک ہ کی
ے کغ ل ط اعد ا ای ک عائضی الاعاف
ہے۔ جبتب کیب ہضگ لے کے
تقغغ ی ا پ ے ہیں ن ے ہ کغتے ل ط اعد ا ای ب ا پ
کیب اصا شکغیہ کب م ق تغک ہیں ستن کے
بوغی ع ا ب عک ظ ہذف ہویں ے ن ہ ا کہ
کی۔ وُضعصی یت